

NGP Blog: Niet gaan stuntelen

Driemaal per jaar informeert de Nederlands Gereformeerde Predikantenopleiding via een "blog" de kerken. In deze zomerblog is docent Ad van der Dussen aan het woord.

Misschien vergis jij je ook wel eens en schrijf je dat je je tent schoongeveegt hebt in plaats van schoongeveegd. Tja, lastig toch, dat Nederlands. Maar wacht: daar hebben we ooit het ezelsbruggetje van 't *Kofschip* voor geleerd! Alleen als een werkwoordsstam met een **t**, een **k**, een **f**, een **s**, een **ch** of een **p** eindigt mag je vervoegen met een **t**.

Dus bij de NGP (Nederlands Gereformeerde Predikantenopleiding) doen we ook aan goed Nederlands? Jazeker: we zien graag dat studenten foutloos Nederlands schrijven. Straks liever geen stukjes met spelfouten in het kerkblad! Maar dat ik hier over 't *Kofschip* begin heeft toch een andere reden. In de colleges 'geloofsleer' van het afgelopen voorjaar hebben we namelijk de interessante opvatting bestudeerd, dat je dogma's kunt vergelijken met grammaticaregels. Die kun je vergeten zolang je foutloos Nederlands schrijft. Maar zodra je gaat stuntelen heb je ze nodig. Zo is het ook met de dogma's gesteld. Een voorbeeld:

'Wij geloven dat de Persoon van de Zoon ... onafscheidelijk verenigd en verbonden is met de menselijke natuur. ... Hierom belijden wij, dat Hij werkelijk God en werkelijk mens is.' (Ned. Geloofsbelijdenis art. 19)

Deze leer van de 'twee naturen' heeft al voor heel wat hoofdbrekens gezorgd. Maar, zo zegt de 'grammatica-opvatting', benader het nu eens zó: zo'n dogma is vooral nuttig om je te helpen om goed over Bijbelverhalen te preken en niet te gaan stuntelen. Dus als het gaat over Jezus' verzoeking in de woestijn, maak daar dan niet van dat het geen echte verzoeking was, doordat Jezus als de Zoon van God er eigenlijk immuun voor was. Dan verhaspel je het verhaal, en gaat het rode lichtje van de leer van de twee naturen branden. Die komt op voor de volledige *menselijkheid* van Jezus. Hij heeft de zuigkracht van de verzoeking wel degelijk ondervonden, zodat het een geweldige overwinning is geweest dat hij staande is gebleven – Hij is immers ook waarachtig mens! Nu wordt dat laatste er in een goede preek niet bijgezegd. Het is net als met de regel van 't *Kofschip*: je hoeft het dogma niet op te zeggen, als je het maar gebruikt om de plot van het verhaal uit de verf te laten komen. Grappig eigenlijk: hoe beter een dogma functioneert, hoe minder dogmatisch ga je als dominee preken.

Is daarmee alles over de zin van dogma's gezegd? Nou, dat is nog maar de vraag. In elk geval is dit wel een van de praktische functies van het dogma. En praktisch – dat vinden we belangrijk bij de NGP. We zijn immers een *predikanten*-opleiding!

Ad van der Dussen, docent systematische theologie aan de NGP